

SZÉGYENLŐS ÁLMOK

(9.)

Júliának

Belépek. Minden rendezett,
mint a gyerekkor idején.
Csakis fehér falak mindenütt,
egy idegen lakásban a sárgától
rettegnék, a zöld keserű gyógyszeríz,
a többi színről pedig szót sem érdemes.
Kutyád, akár egy sötét pont, jön felém,
mancsa tócsák mélyének hírnöke.
Természetes határ, nyugodt moraj
később testének már lábunknál
fekvő félköre. Könnyű a lélegzet,
ha nincs miért beszélni. Sokáig hallgatunk,
mintha lehetne, hogy a szavak ne rombolják
le ezt a békeidőt. A némaság szárnyait
mégis letöri a türelmetlenség démona.
Talán csak egy óra tisztaság adatott
nekünk, de az legalább. Végül kibuktak
az emésztő történetek, a jóhiszem
és az őszinteség fölösleges nehezékei.
Nem volt soha semmi szebb annál,
mint látni, ahogy lélegzetvisszatartva
vársz egy érintésre, mert egy sóhajt
bekebelezni már régen nem elég.
Abban a testtartásban akarok meghalni.
A hajad illatával. Ahogy az ablak négyzetén
át egyszer csak ránk szakad az ég.

(10.)

in memoriam E. S.

Megint ez a szín. Egy vagy két egész
árnyalattal durvább, mint maga a bőr,
amelynek tónusát sok éve sehogy sem találok.
Nincs annál rémesebb, ha valami csupán
véletlenségből jó, és tudom, bűn volna
kegyelemnek nevezni, amit ki sehogy
sem érdemeltem. Sötétnek sem mondanám,
hisz olyan világos előttem a vászon, hogy nem
láthatok tisztán, s mintha tükör volna rajta a fény,
mindig eleve torz tűnődéseimet fordítja ki.
Hogyan lehet nyugton élni ennyi test között?
Ha szemgolyóra illeszthetek idegen retinát,
ha kézre kezét téve törhetek össze álmokat,
ha a nyak megléte önmagában fojtogató,
és kötél se kell, hogy kilógjak a kép keretén
túlra?

Egyetlen vonal is bőven elég,
ha ébren tartja kíváncsiságomat,
és hát, mi más érdekelhet, mint ami hozzám hasonló?
A test a legárulkodóbb, ha netán különbségre vágyom –
túl szűk verem a csapdába esettnek.
Mindig is arcot szerettem volna, de sosem
adatott meg, hogy mások tekintetében lássam
viszont magam. A bomlás látványa maradt vigaszul –
a szem árnyékai, ahogy egyre nőnek,
a váll hullámzó deformációja, a csontok
már kilógó sarkai a bőr alatt – és kínzó döfésként
egy égő ízület roppanása, amiről még vázlatot sem
enged a szabályok megátalkodott tökéletessége.
Séta közben azért időről időre megcsodálom,
hogy a fej mezején hagymákból sarjad a fű.

(11.)

Rothkónak

Indulj el, nehogy megfojtsák álmaid
az elégedetlenek, haszonleső hazugok.
Még van időd rá, hogy emlékezz és szeress.
Hogy megtaláld, amit valaki számodra
önként elhagyott. Telhetetlen vágyad,
amit meg nem tagadhatsz, mérték legyen ott,
és jó alap, hogy kitűnj az ismétlődésből,
hogy ne csak lássanak, de meghallhassanak.
Önérzet ne nehezítsen mint rád hordott göröngy.
Figyelj, ha bármi fontos, és ha kell, legyél süket.
Ne félj, ha az éjszaka csillagai késként
forgatják benned fényüket. Indulj, amíg nem késő.
Amíg a vonat nem kiáltoz. Hogy hű lehess
a benned felejtett magányhoz. Szeresd a reggelt,
mert vele indulsz el, mégis egyedül.
A veszteségeket. Ahogy esténként lassan
a horizont alá merül a nap, hogy szerethesd
a holdat is, hisz nélküle nem élnének évszakok.
A lángoló erdőt, kemény talajt, s ahogy egy tócsa
fénye tükörré fagyott. Szeresd az arcot,
ha árnyékként rád vetül, a madarat az ágon,
mert mindjárt énekel. És a nevet, mondogasd,
amit úgy szeretsz, még hozzá örökké, kérlelhetetlenül.
Indulj a félhomályba, ahol halottaid várnak,
és érkezz meg nyíltan, ezernyi szempár villanása közt.